

LATVIJAS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA
LIEPĀJAS DIECĒZE

19.11.2022. A.D.
Liepājā

Dieva mīļotie, izredzētie un svētie Liepājas diecēzes draudžu locekļi!

Miers ar jums! Šādi, kā bīskaps, katra dievkalpojuma sākumā sveicu draudzi un tā arī vēlos jūs sveikt Mūžības svētdienā, kas ievada nedēļu, kurā sākam atzīmēt Liepājas diecēzes 15 gadu pastāvēšanu. Tieši Mūžības svētdienas nedēļas sestdienā Liepājas diecēzes pirmais bīskaps Pāvils Brūvers iegāja Liepājas Sv. Trīsvienības baznīcā, kas līdz ar to kļuva par katedrāli un arī par jūsu katedrāli. Kad Svētais Gars ienāk mūsos, mūsu ķermenis kļūst par Svētā Gara templi. /1.Kor.6:19/. Tā kā baznīcas un katedrāles būvētas, lai tajās notiktu lūgšana, arī mūsu ķermenis ir radīts, lai tajā notiktu lūgšana. Kad Jēzus iztīrīja Jeruzalemes templi no naudas mijējiem, Viņš teica: “*Ir rakstīts: Mans nams ir lūgšanas nams, - bet jūs to esat pārvērtuši par laupītāju bedri.*” /Lk.19:46/. Šie vārdi attiecas arī uz mums, cilvēkiem - ja neļaujam lūgšanai notikt mūsos, tā vietā ienāk mantas iekāre, nemiers un raizes. Jēzus vēlas mūs atbrīvot no nevajadzīgām rūpēm un uztraukumiem, un palīdzēt mums paļauties uz Debesu Tēvu, dot mieru, kas ir augstāks par visu saprašanu un kas ilgst mūžīgi, nevis tikai pamieru.

Nesen sniedzu interviju kāda žurnāla decembra numuram. Žurnāliste sarunu tūdaļ iesāka ar jautājumu, ko garīdznieks var teikt nemierīgajā laikā, kad karš ir mums tik tuvu. Runāju par mieru sirdī, ko Jēzus grib mums dot, kas var mājot cilvēkā, neatkarīgi no apstākļiem mums apkārt. Turpināju stāstīt par Jēzus dzīvi un baznīcas gadu: kā eņģeļi, sakarā ar Jēzus piedzimšanu, pasludināja mieru ganiem, kas dzīvoja grūtos apstākļos zemē, kas bija okupēta. Kā Jēzus pēc augšāmcelsšanās savus mācekļus, kas bija bailēs aiz aizslēgtām durvīm, uzrunāja vispirms ar vārdiem: “*Miers ar Jums*” un kā Jēzus runā par mūžīgo mieru, kas ir aktuāla tēma baznīcas gada pēdējā svētdienā - Mūžības svētdienā. Jēzus saka: “*Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.*” /Jņ.17:27/

Kāda cita saruna pagājušā nedēļā skāra tēmu par cilvēka dzīvi un tika teikts: tā dzīve sākas, tā beidzas! Spontāni piebildu: un turpinās! Ir turpinājums pēc kapa, jautājums tikai - kāds? Mūsu dzīve sākas Dieva domās, tā nav nejaušība, Dievs gribēja tādu individu kā tu un es, un tādēļ ikvienu no mums apzināti radīja. Tikai Dievs ir no mūžības, bet mums ir konkrēts sākums Dieva domās, kas pēc tam realizējās mātes miesā, kā to Ķēniņš Dāvids saka Dievam: “*Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās.*” /Ps.139:13/. Mums ir tikai viens sākums, viena dzīve un “... cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa.” /Ebr.9:27/. Jēzus saka: “*Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.*” /Jņ.5:28-29/

Šīs dzīves laikā, kas ir vienīgais mums dotais apžēlošanas laiks, ir izšķiroši, ka mēs piedzimstam no augšienes un kļūstam un paliekam par Dieva bērniem un mūžīgās dzīvības mantiniekiem. Jēzus reiz teica rakstu mācītājiem: *“Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani! Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.”* /Jņ.5:39-40/ Svētie Raksti jeb Bībele dod atbildi uz dzīves jautājumiem un atbilde ir: **Jēzus**. Viņš arī saka: *“ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.”* /Jņ.11:25/ Tātad izšķirošās ir mūsu attiecības ar Jēzu, vai mēs ticam vai neticam Viņam.

“Ticība nāk no sludināšanas”, raksta Apustulis Pāvils /Rom.10:17/, pirms tam rakstīdams: *“Jo ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts. Bet kā lai piesauc, kam nav ticējuši? Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, kad nav, kas sludina? Un kā lai sludina, kad nav sūtīti?”* /Rom.10:13-15/ Jēzus caur savu Baznīcu sūta savus vēstnešus un ap šo sludināšanu sapulcinās ticīgo draudze Trīsvienīgā Dieva piesaukšanai. Garīdznieka amats ir daļa no šīs sūtīšanas līnijas: Tēvs sūta savu Dēlu, kas sūta savus apustuļus, kas sūta savus bīskapus, kas sūta mācītājus. Kad garīdznieks kalpo savā amatā, viņš dara to, ko darītu Jēzus, ja Viņš būtu fiziskā veidā klāt kā toreiz. Kad mācītājs pasludina grēku piedošanu, tas ir Jēzus, kas to saka Tev. Kad garīdznieks lasa evaņģēliju, tie ir Jēzus vārdi, ko mēs klausāmies. Kad garīdznieks sprediķo, tam jābūt saskaņā ar Jēzus teikto un jāpalīdz mums pareizi Viņa vārdus uzņemt. Kad mācītājs vada Svētā Vakarēdiena liturģiju, Jēzu vārdi, kā toreiz, tā tagad caur mācītāja teikto darbojas - maize kļūst par Viņa miesu un vīns par Jēzus asinīm. Kad garīdznieks paceļ savas rokas un saka svētības vārdus, tā ir Jēzus svētība, ko saņemam. Pārsteidzoši tieši, Jēzus saka: *“... kas uzņem, ko Es sūtu, tas uzņem Mani, bet, kas Mani uzņem, uzņem To, kas Mani sūtījis.”* /Jņ.13:20/ Kad garīdznieks mūs sūta dievkalpojuma beigās, tas ir Jēzus, kas mūs sūta liecināt par Viņu un kalpot Dievam ikdienā, mīlot savu tuvāko.

Mēs uzņemam Jēzu, kad uzņemam to, ko Viņš ir sūtījis. Kad kalpojam līdzcilvēkiem grūtībās, Jēzus saka: *“... ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.”* /Mt.25:40/ Jēzus ļoti tieši saista mūsu izturēšanos pret mūsu brāļiem un māsām Kristū ar sevi. Kā mēs izturamies pret savu brāli un māsu Kristū, tā mēs izturamies pret pašu Kristu. Apustulis Jānis raksta: *“Ja kāds saka: es mīlu Dievu, - un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.”* /1.Jņ.4:20/ Šajā kontekstā Apustulis Jānis raksta arī šos bieži citētos vārdus: *“Mīlēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.”* /1.Jņ.4:19/ Tas sākas ar to, ka esam piedzīvojuši vislielāko mīlestību, proti, ka Dieva Dēls Jēzus Kristus nodeva savu dzīvību par mums un mūsu atbilde uz Viņa mīlestību, lai ir mūsu mīlestība uz līdzcilvēkiem.

Vēl arvien atceros, ka es kā bērns uztvēru Svētdienas skolā, ka mācītājs runāja par svarīgām lietām, jo tās bija saistītas ar mūžību. Atminos, kā viņš runāja par Jēzu, kā vislabāko draugu, ar kuru jādzīvo kopā tagad, lai dzīvotu mūžīgi. Lai mēs, garīdznieki, spējam kalpot tā, lai šī vēsts ir skaidra un, lai mēs visi ikdienā un svētkos dzīvotu ar Jēzu un koptu sadraudzību ar māsām un brāļiem Kristū draudzē, diecēzē un Baznīcā.

Uz tikšanos diecēzes katedrālē, jūsu draudzes baznīcā un mūžīgi debesīs!

Jūsu bīskaps,

+Hanss Martins